

Pa. 20. num. 24.

14

1702, 8

~~30~~
24

THESES INAUGURALES JURIDICÆ,
DE

RECEPISSE,

QVAS
DIVINA AUXILIANTE GRATIA

IN
ILLUSTRI OMNIUM SCIENTIARUM
UNIVERSITATE ERFURTENSI
AUTORITATE ac CONSENSU
INCLYTI JURECONSULTORUM ORDINIS
PRO

LICENTIA,

Obtinenti GRADUM & PRIVILEGIA
DOCTORALIS DIGNITATIS

REGENTE,

Prænobili, Consultissimo ac Excellentissimo,

DOMINO

JOHANNEPHILIPPO

Streif / JCTO,

PER-ANTIQUÆ HUIUS UNIVERSITATIS RECTO.
RE MAGNIFICO, ELECTORAL. REGIMINIS
CONSILIARIO, nec non FACULT. JURIS
h. t. DECANO, &c. &c.

Eruditus publicè examinandas sisset

FRIEDERICUS AUGUSTUS USLEBERUS,

Altenburgensis Misnicus,

Ad diem 11. Octobr. A. O. R. 1702.

ERFFORDIÆ, Typis GROSCHIANIS, Acad. Typogr.

P 483

Locus Cancellarius

DEO.
PRINCIPI.

PATRONIS
ET
PRÆCEPTORIBUS.

L. B.

Pro more in *Universitatibus* haudquaquam irrationabiliter recepto breve & perspicuum Ingenij, judicij & profectuum meorum specimen publicè edere jam mei erit officij, ne vitam silentio pecorum instar transire videar. Virium verò mearum experimenta eo in argumento conabor, quod neque in Pietatem, vitæque honestatem impingit, neque in injuriam Proximi vergere potest, neque vanum prorsus est & inutile, sed quod in sphaera docendi, discendi & applicandi usum insignem praestat; Quale impraesentiarum erit de RECEPISSE secundum genuina ac solida accuratoris Philosophia præcepta, magis probabilibus & quantum fieri potuit, apodicticis rationibus tentatum. Cum verò nullus dubitem, quin præter voluntatem sæpius defuerint vires; hinc à Te L. B. contendo, ut defectus Ingenij excusare, & quæ propter infirmitatem Judicij desunt, addere & imposteriorum meliora sperare velis. Vale!

Q. D.

Q. D. B. V!

THESIS I.
Datur omnino RECEPISSE.

TH. II.

Hic vocabulum Recepisse Jurisprudentiæ ejusque Cultoribus proprium est.

TH. III.

Recepisse, Recognitio Citationis, Testimonium factæ insinuationis germanicè ein Schein dessen/so überbracht worden/ unius ejusdemque significationis sunt.

TH. IV.

Recepisse aliàs denotat approbasse; excommunicatum plenissime restituisse; possessionem translata[m] esse; se ad præstandum aliquid obstrinxisse; excepisse; nominatim promississe; ex suis bonis retinuisse & ad alium non transmississe; Medicamenta composuisse; rem aliquam vindicasse; & denique abusive & valdè impropriè injuriam Realem passum esse.

TH. V.

Recepisse, quoad nomen, est Receptio Citationis

TH. VI.

Realiter definiri potest per scripturam, qua citatus fatetur, se citationem occasione præsentis processus emissam à nuncio fide judicio citantis adstricto rite recteque accepisse.

TH. VII.

Omnes dare debent Recepisse, de quibus constare debet & potest, an recte sint citati.

Persona citata dat Recepisse, non illa, quæ præfens est in iudicio.

Promissio Citati ultro venire volentis certa satis sine Recepisse non est.

In dignitate & honore constitutus si negat, se citatum esse, & id paratus non sit vilis nuncius probare per Recepisse, potior fides ipsi neganti adhibenda est.

Dominus negotij Procuratoris sui mandatum ad Recepisse extendere potest.

Tutor pro pupillo interponere debet Recepisse.

Neque eorum in effectu valet Recepisse, qui à iudice competente avocari possunt, ne coram citante compareant.

Cum de domo nomine Citati Recepisse dederint, excipere, aut objicere efficaciter non potest citatus, se uxori aliæ hac in re fidem habere noluisse.

Citatus cavere potest, se mittere velle Recepisse.

Fidejussor cavere potest, ut citatus mittat Recepisse.

Quicumque sit citatus, Recepisse requiritur; unde & à Vasallo exigi potest, sive Electores sive Principes citentur.

§ 6. § 6.

TH. IIX.

Omnes & singuli ex pluribus nominatim & in specie,
quorum interest, Recepisse dare debent.

TH. IX.

Quicumque possunt consentire liberamq; habent re-
rum suarum administrationem & legitimam personam
standi in iudicio, neque lege prohibentur, valide dare
possunt Recepisse.

TH. X.

Recepisse eorum non valet, quibus illud vi, metu,
dolo vel errore extortum est.

TH. XI.

Recepisse ad Citationem, quæ continet expressum
juris errorem, non reddit citatum contumacem.

TH. XII.

Neque infantæ, neque pubertati proximi neque Pu-
pilli dare possunt Recepisse.

TH. XIII.

Furiosus non nisi dilucida intervalla habens dare po-
test Recepisse.

TH. XIV.

Dat Recepisse vel ipsa persona citata, vel nomine ejus
alia, vel ipse iudex, cum facta sit citatio in subsidium juris.

TH. XV.

Cogi non potest de jure perfecto ut det Recepisse
iudex per litteras subsidiales invocatus, ut suæ jurisdic-
tioni subjectum citet, sed hic juris tantum imperfecti, huma-
nitatis scilicet est Recepisse datio, & ad preces fit, non ex
mandato iudicij citantis; nisi inter utrumque iudicem Pa-
cto aliud quid actum sit.

TH.

Citata Universitate non sufficit dare Recepisse Syndicum, sed eos, qui praesunt.

TH. XXVII.

Affixio & subscriptio Citationis iudicis in subsidium implorati, vni Recepisse habet.

TH. XXVIII.

Citatus in una eademque causa si à pluribus iudicibus concurrentem habentibus jurisdictionem citetur, Recepisse dare tenetur ei, qui praevencionem habet.

TH. XXIX.

Citatus libello causari ignorantiam non potest, si Recepisse dedit.

TH. XXX.

Testes, litigantium Advocati, & Negotiorum gestores dare possunt Recepisse.

TH. XXXI.

Citatus ab incompetente iudice Recepisse dare potest, cum potestacione tamen.

TH. XXXII.

Judex sive Actuarius jussu iudicis ad Acta reponat testatoris ultimam voluntatem, seu scripto seu oretenus expositam: & non solum ipsi ultimae voluntati inscribat, quod ista rite sit exhibita à testatore, sed etiam ipsi Testatori breve testatum exhibeat, quod testamentum ad Acta reposuerit.

TH. XXXIII.

Quaquam Scriptura regulariter sit merum Accidens, in Recepisse tamen ut Essentiale quid requiritur.

TH. XXXIV.

Recepisse vel in dorso Citationis, vel in schedula separatim potest exhiberi à Citato.

TH.

9. TH. XXXV.

Citatus distincte scribere debet Recepisse.

TH. XXXVI.

Brevitas, si non obscura, ambigua aut incerta, Recepisse fidem non minuit.

TH. XXXVII.

Unde non sufficiet Recepisse ita concipere: Ego N.N. anno & mense & die tali citatus sum, secundum formam & tenorem vel citationis vel prout in eadem continetur, vel ad personam vel ad domum; Multo minus sufficit: executum die N. per N. nuncium.

TH. XXXVIII.

In Recepisse citatus claris & expressis utatur verbis.

TH. XXXIX.

Pro modo styli Curia cujusque loci Recepisse breviter & prolixè concipi potest.

TH. XL.

Forma Recipisse talis esse debet, qualis ipsarum litterarum citatoriarum est.

TH. XLI.

Si nulla Citationis forma præscripta est; per Recepisse executionis forma specialissime à citato referenda est.

TH. XLII.

Recepisse non nimis arcte concipi debet.

TH. XLIII.

Pro varietate locorum staturis & processus ordinationibus nova passim forma Recepisse tribuitur.

TH. XLIV.

Si nulla forma Recepisse peculiariter data, servanda erit forma juris communis.

B

TH.

TH. IO. 20.

TH. XLV.

Formula Recepisse apud veteres erat : Sisto ego tibi
mc.

TH. XLVI.

Recepisse valet, quanquam citatus non ipse scripserit,
modo subscripserit, aut testes subscripserint & subsignave-
rint.

TH. XLVII.

Recepisse peregrino etiam idiomate lingvæ concipi
potest.

TH. XLIX.

Necesse non est citatum omnium dierum mentio-
nem facere quos in Commissionis suæ executione nun-
cius impendit, scilicet eundo, revertendo aut aliud quid
agendo, etiam annotando locum, à quo executurus suam
commissionem abcesit, & ad quem locum post execu-
tionem factam reversus sit.

TH. XLIX.

Recepisse continere debet insinuationem Citatio-
nis, non præcise promissionem Comparitionis.

TH. L.

Continere debet nomen citantis judicis quoad offi-
cium, nomen & cognomen Citati plenum, diem insinua-
tæ Citationis.

TH. LI.

Recepisse insertum habere debet causæ titulum, & no-
minatum appositum actum, qui explicandus est.

TH. LII.

Non æque requiritur, ut Recepisse subsignetur.

TH. LIII.

Qualiter, ubi, quando & ad quid citatum fuisse per
Recepisse constare debet.

TH.

§ n. 66

TH. LIV.

Recepisse ut à citato claudatur opus non est.

TH. LV.

In itinere vel diverforio vel alio quocunque loco datio Recepisse valet & citationem hactenus invalidam faciat.

TH. LVI.

Die feriato divino Recepisse dari non potest.

TH. LVII.

Circumstantias an nistrum in personam, an ad domum, & qualem habitationis ne an aliam, an per Edictum, ubi locorum, citatus fuerit, Recepisse præcise referre non debet, item, quid responderit, quid actum, quid factum, per se Recepisse arctat.

TH. LIX.

Denominatio Universitatis collectiva in Recepisse sufficit.

TH. LIX.

Nuncio, non nudo intimatori Recepisse dare debet citatus.

TH. LX.

Injurato & incerto nuncio dari debet Recepisse.

TH. LXI.

Juratus nuncius non indiget Recepisse.

TH. LXII.

Vilibus & infamibus sæpe ad hoc munus obeundum promotis, falsas relationes facientibus, vel misericordiã intempestivã, vel metu ductis aut pro modico vini dolio dejerare confvesis non nisi per Recepisse creditur.

TH. LXIII.

Tutius & facilius creditur omni nuncio per Recepisse Citati.

B 2

TH.

12. 20

TH. LXIV.

Citatus Recepisse dans credit nuncio viva voce citanti citationemque approbat.

TH. LXV.

Committere debet iudex & potest nuncio, ut exigat Recepisse à citato.

TH. LXVI.

Consilii est, ut nuncius ipse exigat Recepisse.

TH. LXVII.

Notarius cum testibus citans non indiget Recepisse.

TH. LXVIII.

Nuncius Recepisse accipiens ad singulas relationes factas jurare non debet vera esse, quæcunque super executâ citatione retulit.

TH. LXIX.

Relatio executæ Citationis à nuncio in propria persona faciendâ; nisi acceperit Recepisse.

TH. LXX.

Nuncius non solum iudici dubitanti fidem facere debet de Citatione per Recepisse, sed & ad Acta Recepisse referre debet.

TH. LXXI.

Recepisse sine Recognitione citati fidem non habet.

TH. LXXII.

Recognitionem Recepisse facere contumaciter recusans facit scripturam haberi pro recognita.

TH. LXXIII.

Sive videat nuncius sive minus, quod citatus Recepisse scribat, nihil refert, constabit enim ex recognitione.

TH. LXXIV.

Recepisse insinuari debet iudici aut Actuario, aut in Camera Imperiali Nunciorum Magistro, dem Bothen-Meister/ vel uni ex Assessoribus.

TH

TH. LXXV.

Citatus Recepisse aut recognoscere aut jurato diffidere tenetur.

TH. LXXVI.

Recepisse recognitionem precedere debet ejus Productionis.

TH. LXXVII.

Citatus dans Recepisse simul consentit in relationem ejus ad Acta.

TH. LXXXIX.

Recepisse ad preparationem judicij pertinet.

TH. LXXXIX.

Recepisse judici ad Acta insinuari debet priusquam ille de contumacia citati decernit.

TH. LXXX.

Hinc nec in contumaciam sed interlocutoriè saltem iudex pronunciare solet hisce formalibus: *wirde Titius den Cajum gebührend citiren lassen/ und der beschehenen Insinuation halber Schein d. i. Recepisse ad Acta bringen/ so ergienge in der Sache ferner was recht ist.*

TH. LXXXI.

Si testes subscripserunt & subscriparunt Recepisse, & hi recognoscant suasigilla & subscriptiones & contestentur, quod mortuus id ipsis presentibus scripserit vel subscripserit, vel etiam in id consenserit, si scribere ipse non potuit: hoc casu scriptura etiam absque comparatione literarum plene probat. Quod si verò tertius scripsit, ipsi verò testes subscripserunt, eo casu recognitio à solis testibus adhibita comparatione literarum ejus, qui scripsit plenam fidem facit.

TH. LXXXII.

Recepisse vel ipse vel per Procuratorem speciali mandato instructum citatus recognoscere debet.

B 3

TH

§ 14. 20
TH. LXXXIII.

Non opus est, ut nuncius facta executione legat tenorem Recepisse in loco judicij citantis; neque copiam, sed ipsam Recepisse scripturam exhibeat.

TH. LXXXIV.

Citatus quod quis non fuerit, probatur per Actorum inspectionem, ubi Recepisse non invenitur.

TH. LXXXV.

Citationis defectus cum clausula dummodo ad notitiam citati pervenerit aut pervenire debuerit, per Recepisse sanari consuevit.

TH. LXXXVI.

Eandem, quam Recepisse, vim habent literæ absentium citatorum, quibus petunt, ut citatio publica refigatur, & promittunt cautionem.

TH. LXXXVII.

A tempore, quo Recepisse ad Acta refertur, judicium ducit initium, ut citatus contumaciæ argui possit.

TH. LXX XIII.

Ex officio iudex, sine imploratione partium, Recepisse ad Acta referre tenetur.

TH. LXXXIX.

Præsumitur quis non citatus, nisi hoc probetur, id quod fit per Recepisse citati à nuncio insinuarum apud iudicem.

TH. XC.

Judici, non parti citanti, Recepisse offerre debet nuncius.

TH. XCI.

Executor fide judicio citantis non adstrictus, aut injuratus non tenebitur gratis dare Recepisse.

TH. XCII.

Si quid ultra debitum extorsit Executor, tenetur de crimine concussionis; Qualis etiam pœna relationem falsam renunciantis est,

TH.

Nuncius non indiget Recepisse ad ulteriorem legitimationem, semel factâ debita insinuatione, & metus Exceptionis non factæ citationis, negligentis aut ad Acta Recepisse referre nolentis iudicis præsumptione pro iudice eliditur.

TH. XCIV.

Unico nuncio credendum, cum Recepisse habet.

TH. XCV.

Recepisse consilii plena res est, dum neque falsa nuncii relatio neque imperita iudicis condemnatio rebus sic stantibus metuenda est.

TH. XCVI.

Recepisse sub comminatione exigi nequit à iudice.

TH. XCVII.

Ubi nulla Citatio, ibi nec Recepisse.

TH. XCVIII.

Ubi nulla citatio necessaria, ibi nec Recepisse datio necessaria.

TH. XCIX.

Ubi ignorantia citationis non excusat, sed aliquis simpliciter comparere tenetur, ibi non requiritur Recepisse.

TH. C.

Recepisse requiritur, ut de recte executâ citatione, non de comparituri certitudine constet.

TH. CI.

Ubi necessaria causæ cognitio, ibi præprimis Recepisse requiritur.

TH. CII.

Veram citationis notitiam Recepisse inducit, ita, ut efficaciter ignorantie exceptione citatus se tueri nequeat.

TH. CIII.

In uno eodemque Processu una eademque causa semel dari Recepisse sufficit.

TH.

TH. CIV.

Quando citatus dicit & in ea confessione perseverat, nolo comparere, idque iudicem scire volo, vim Recepisse habet.

TH. CV.

Si per quem factum, quo minus nuncio citatus dederit Recepisse punitur tanquam causa moralis.

TH. CVI.

Qui liti sese offert, ut det Recepisse, cum tamen ad eum non pertineat citatio, punitur arbitrarie, ne iudicium elusorium fiat.

TH. CVII.

Quamquam quis Recepisse dederit, nihilominus tamen in loco non tuto comparere non tenetur.

TH. CIX.

Per Recepisse constat jurisdictionem iudicis Citantis perpetuatam & præventam esse.

TH. CIX.

Per Recepisse citati acquirit iudex citans exercitium jurisdictionis; Pars Citans facultatem persequendi jus sum; Pars citata securitatem, ut non contumaciæ accusari & condemnari possit; Nuncius denique fidem recte riteque insinuata citationis.

TH. CX.

Recepisse dari potest vel ad totam causam vel ad certum actum tantum.

TH. CXI.

Causa Efficiens Recepisse est Lex præprimis Non Scripta.

TH. CXII.

Causa impulsiva, ut constet de executâ citatione.

TH,

Materia sunt omnes causæ, quæ cognitionem requirunt, etiam singuli causarum actus.

TH. CXIV.

Hinc ubi causæ cognitio non necessaria est, ibi nec Citatio; Et ubi non Citatio requiritur, ibi nec Recepisse.

TH. CXV.

Finis, experiundi juris causæ, præparandæ defensionis.

TH. CXVI.

Effectus, Litis pendentiam inducit, rem facit litigiosam jurisdictionem perpetuat, interrumpit præscriptionem.

TH. CXVII.

Affinia Recepisse sunt Literæ Reversales, ut & breve testatum, Reum esse citatum à iudice Actori transmissum, Tage-Zettel / in quo iudex certum diem statuit, quo jus suum Actor experiri & persequi debeat, ut & intuitu insinuatæ citationis per Notarium confectum instrumentum.

TH. CXIX.

Non propter Recepisse, sed non comparitionem contumaciæ accusatur Reus.

TH. CXIX.

Sive quis citetur ad amicabilem rerum compositionem, zur Güthe/sive ad Processum, zum rechtlichen verfahren utroq; tamen casu Recepisse necessarium & utile quid est.

TH. XX.

Recepisse est institutum legis mere civilis.

TH. XXI.

Recepisse non nisi occasione hujus non alterius oriuri Processus valet.

TH.

Quamquam de plano & simplici in causis summaris procedatur, nihilominus tamen requiritur Recepisse in illis.

TH. CXXIII.

Recepisse non requiritur, ubi iudex potest procedere spretis solennitatibus juris Civilis & quando pronunciare potest secundum conscientiam.

TH. CXXIV.

Recepisse non requiritur quando absenti & non citato nulla competit defensio.

TH. CXXV.

Recepisse in causa capitali non sufficit.

TH. CXXVI.

Recepisse sive Recognitiones ad Acta faciendæ probant, quod insinuata Edictales citationes iusto & legitimo tempore affixæ & refixæ sint.

TH. CXXVII.

Per Recepisse cessat Exceptio Citationis deficientis, illegitimæ, intempestivæ.

TH. CXXVIII.

Semel citatus non dans Recepisse & non comparens, secunda vice dans Recepisse & tamen emanens videtur per Recepisse absentiam & contumaciam excusare.

TH. CXXIX.

Per Recepisse expresse renunciat citatus Exceptio oblivionis Terminum.

TH. CXXX.

A Recepisse differunt Literæ de Adviso.

TH. CXXXI.

Recepisse & hoc operatur, ut citatus non nisi à die executæ & insinuatæ Citationis comparere teneatur.

COR-

COROLLARIA.

- (1.) Non u.ia eadēque jura tradendi sive docendi discendique ratio esse potest.
- (2.) Certum & definitum tempus omnium & singulorum studijs inscitē & imprudenter statuitur.
- (3.) Fundamenta juris Universalia sunt, quæ per singularia illustrantur.
- (4.) Praxis nonnisi Applicatione differt à solida juris Theoria.
- (5.) Solidè doctus quosvis cujuscunque Autoris libros legere & intelligere potest; non autem quivis, qui legit, intelligit libros solide doctos.
- (6.) Magna barbariei pars est haud nosse verè bonos libros, etiam in jure.
- (7.) Nimia Confidentia, Ambitio, Avaritia multos, spurios tamen, librorum partus edit.

Læticiam cepi magnam, dum Fautor Amante
Dulcem salutem protinus
Dixisti, ingressus nostras ædes mihi, ab illo
Cujus necessitudine
Ufus sum valdè *Naumburgi* castra secutus
Tum temporis scholastica
Triginta ante annos, *Töpffero* Sceptra tenente
Scholæ, Viro Clarissimo,
Scilicet, *Ekker* & hoc Symmista nomine clarò
Ecclesiæ Schlobensium.

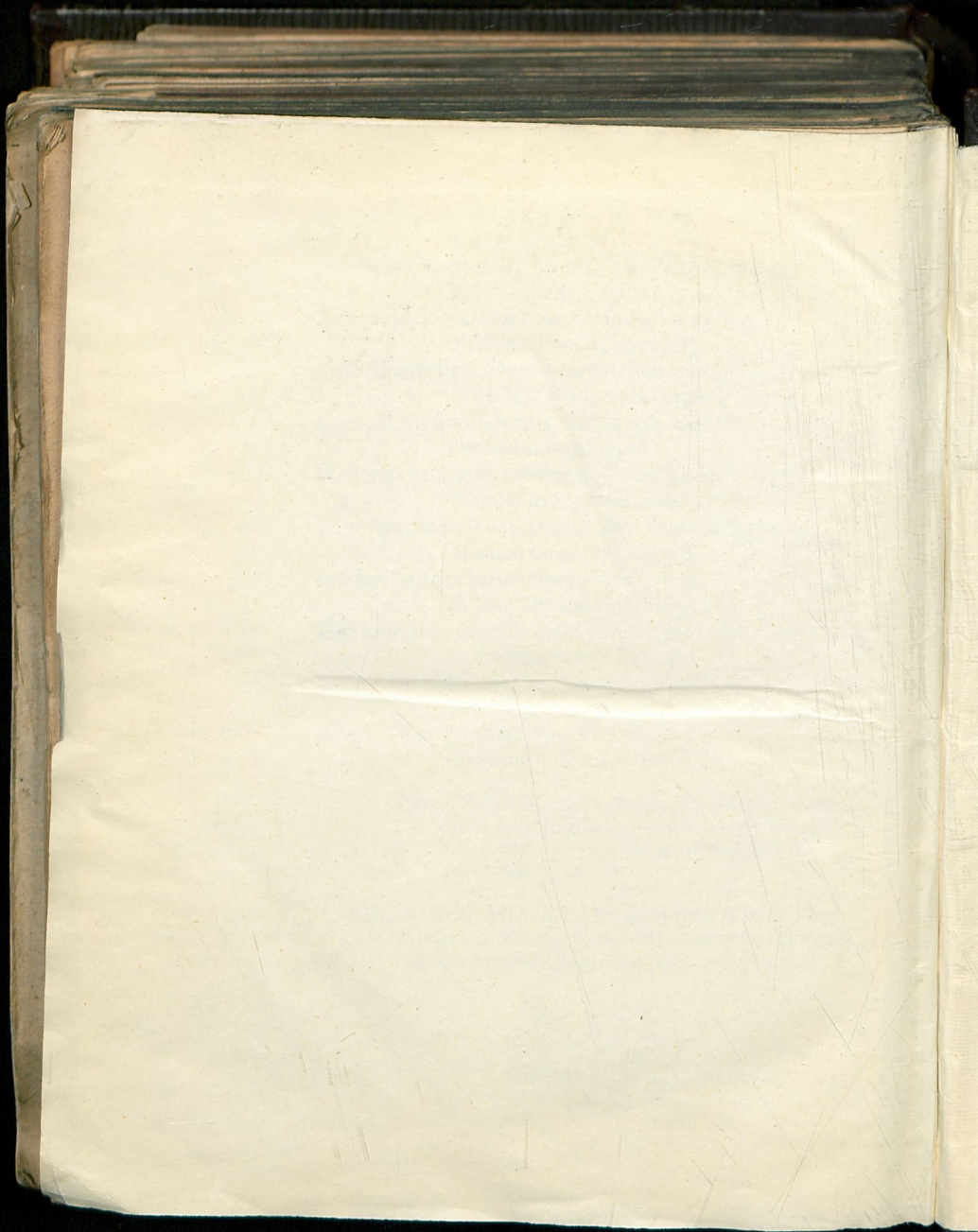
Ma.

Majorem, verò cum Me, Clarissime Lyta
Utleber invitaveris
 Munus ad opponendis, enim Tua pulchra Camœna,
 Et principalis svavitas
 Fecit, ut hanc spartam quamvis indignus eadem,
 Tamen lubens susceperim,
Erfuribi ut quòq; *sincerum* testarer amorem,
 Quò Te, Tuosque prosequor;
 Complacuit simul, & cum tractas arte celebri
 Maceriam rarissimam
 Hactenus haut visam, *de Recepisse*, receptam
 Tamen in Foro tritissimo.
 Hinc Specimen laudo, atque Labor laudandus in illo,
 Dudum Gradum Licentiæ
Utleber, Fautor charissime, quem meruisti
 In Jure Utroque gratulor,
 Hoc votò annexò, quò tantus honos bene cedat
 In commodum Reipublicæ,
 De bonitate DEI certè pars maxiima Vitæ
 Erit Tuæ felicior,
 Donec TE serò rerum suprema Potestas
 Domum in suam *receperit!*

Hæc Nobilissimo & Doctissimo Dn. Doctorando Fri-
 derico Augusto *Utleber*, Fautori suo honoratissimo
 h. & a. ergò apponere voluit, debuit Erfurthi d.
 10. Octobr. 1702.

GEORGIUS ADAMUS *Behrmann*/Wichà-Thur.
 Potentisf. Elect. Sax. ac Sereniss. Duc. Saxo-Vinar. & Inac.
 resp. Immatriculatus, Regim. & Praefectur. Advocatus.

ULB Halle
001 608 150

3

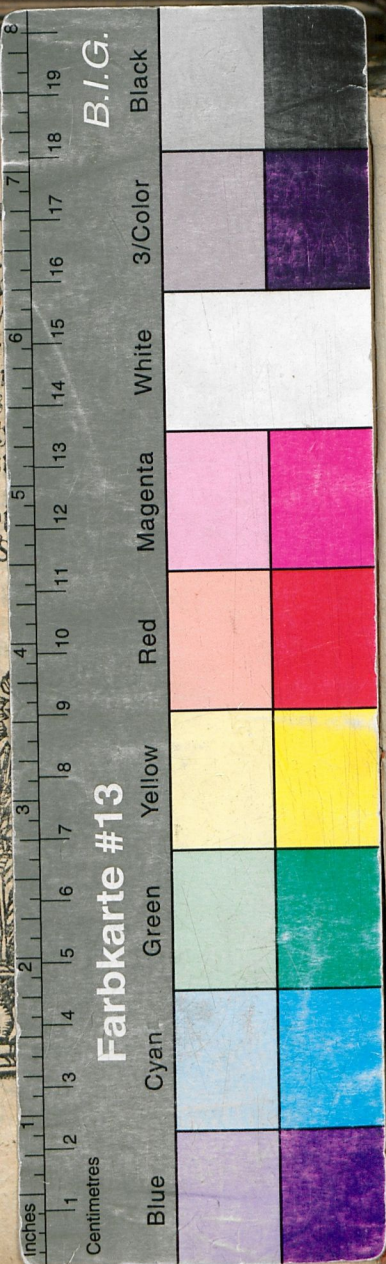
56.

VD 8

V 17

14

P 483

Pr. 20. num. 24.

~~30.~~
24

THESES INAUGURALES JURIDICÆ,
DE

RECEPISSE,

QVAS
DIVINA AUXILIANTE GRATIA
IN
ILLUSTRI OMNIUM SCIENTIARUM
UNIVERSITATE ERFURTENSI
AUTORITATE ac CONSENSU
INCLYTI JURECONSULTORUM ORDINIS
PRO

LICENTIA,

Obtinendi GRADUM & PRIVILEGIA
DOCTORALIS DIGNITATIS
REGENTE,

Prænobili, Consultissimo ac Excellentissimo,
DOMINO

JOHANNEPHILIPPO
Streit / JCTO,

PER-ANTIQVÆ HUIUS UNIVERSITATIS RECTO.
RE MAGNIFICO, ELECTORAL REGIMINIS
CONSILIARIO, nec non FACULT. JURIS
h. t. DECANO, &c. &c.

Eruditis publicè examinandas sisset
FRIEDERICUS AUGUSTUS USLEBERUS,

Altenburgensis Misnicus,
Ad diem 11. Octobr. A. O. R. 1702.

ERFFORDIÆ, Typis GROSCHANIS, Acad. Typogr.

John Baptist Streit